

Българин помогна на сънародници, изпаднали в беда

Едва ли за някого е изненада фактът, че много наши съотечественици, пристигнали в Чехия да търсят работа и по-добър живот, не рядко изпадат в затруднено положение, породено от редици фактори. Думата ни обаче няма да бъде за десетките наши фирми, които подлъгват българите с обещания за чудесни условия на труд и битие, а за две наши сънароднички, пристигнали в чешката страна по съвсем други причини и намерили подкрепа и човечно отношение в труден за тях момент.

Малкият градинарски дом приюти нуждаещите се

Слизам на спирката пред „Глобус“ (Globus), кв. Чаковице (Čakovice) и студеният февруарски вятър като че ли ме тласка по тротоара обратно към Дяблице (Ďáblice), където искам да се срещна с вече споменатите жени. В миналото, в тази част на Прага много българи са имали градини, но лека-полека по-голямата част от тях са продадени. И никак не е чудно – българското градинарство в чешката столица е вече история, а чехите предлагат добри пари за някогашните родни цветущи парцели. Асфалтиран път ме отвежда до един такъв парцел, оцелял като по чудо. В него собственикът, г-н Бялковски, дългогодишен член на Пражкия клуб, е построил малка къща, превърнала се в момента в подслон за две наши сънароднички.

Минавам през скромна кухня на първия етаж, където погледът ми се спира на подредени на плота разнообразни хранителни продукти. Впоследствие става ясно, че са донесени от човека, който помага на тези жени. Влизам в малка чиста стая,

в която парното работи усилено – скоро разбирам каква е причината – на едно от леглата кротичко спи едномесечно бебе. Неговата млада баба и седемнайсетгодишната му майка тихо разказват историята си, всъщност основно говори Мелиса, будно, интелигентно и много красиво момиче. От Добрич са, но преди около 2 години бащата ги изгонва от дома им и те, без всякакъв багаж, само с дрехите на гърба си, идват в Чехия, където по това време работят техни близки роднини. Не им харесва работата, предложена им от позната българска фирма, чието име няма смисъл да споменавам, и остават без средства. Тогава за пръв път научават от свой приятел за „Диакония“ (Diakonie Českobratrské církve evangelické), организация, която помага на изпадналите в беда. Служител в тази организация е и г-н Христо Бялковски – тогава се притичва на помощ за пръв път – дава им пари, а те успяват да си намерят работа в „Хилтън“ и да си стъпят на краката. После се преместват в „Глобус“, работят здраво, получават и квартира. Докато Мелиса не за-

бременява, а приятелят ѝ, очевидно не изпаднал във възторг от новината, започва да ги тормози. Малко след раждането на бебето, решават да бягат – на помощ отново се притичва г-н Христо Бялковски, като ги подслонява в малката бащина къща. Донася им всичко необходимо – храна, тоалетни принадлежности, памперси за детето. Преди моето посещение, тъкмо се бяха върнали от Посолството – подготвиха паспорт на новороденото, за да заминат за Германия. На въпроса ми защо, отговори Мелиса: „Много сме самотни тук, нямаме никаква подкрепа. Там имаме роднини – вече са ни намерили квартира, ще дойдат да ни вземат с кола“.

История на пръв поглед обикновена, като много други такива. На сбогуване обаче, попитах младата майка с какво ще запомни Чехия, а отговорът ѝ, простицък и искрен, не се нуждае от коментар: „Научих много неща, за пръв път имах работа, но в паметта ми ще останат хората – много са добри българите тук, много ни помогнаха – без тях нямаше да се справим“.